

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

СПРАВА «СЛЮСАР ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF SLYUSAR v. UKRAINE)

Заява № 39797/05

Стислий виклад рішення від 17 січня 2013 року

18 квітня 2003 року заявник звернувся до Солом'янського районного відділу ГУ МВС України в м. Києві у зв'язку зникненням свого брата. Однак кримінальну справу було порушено прокуратурою Солом'янського району м. Києва лише 20 травня 2003 року. Заявник стверджував, що справу було порушено запізно.

Після низки слідчих дій 26 квітня 2003 року Солом'янським РУ ГУ МВС України у м. Києві було винесено постанову про відмову в порушенні кримінальної справи. Постанову було скасовано 20 травня 2003 року прокуратурою Солом'янського району м. Києва.

15 жовтня 2003 року справу, порушену за фактом зникнення, було закрито та одночасно порушено справу за фактом умисного вбивства.

Генеральна прокуратура України неодноразово сповіщала заявника про те, що слідчі, винні у неефективному розслідуванні зникнення (а пізніше – вбивства) його брата, притягались до дисциплінарної відповідальності.

Протягом досудового розслідування кримінальна справа перебувала у провадженні прокуратури м. Києва, прокуратури Солом'янського району м. Києва, прокуратури Житомирської області, а також Солом'янського районного відділу ГУ МВС України в м. Києві та слідчого управління МВС України в м. Києві.

29 січня 2007 року Печерський районний суд м. Києва оголосив брата заявника померлим.

Провадження у кримінальній справі тривало й на момент ухвалення Європейським судом з прав людини (далі – Європейський суд) рішення у справі «Слюсар проти України».

До Європейського суду з заявник скаржився за статтями 2, 6, 8 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на неефективність розслідування смерті його брата та ненадання державними органами відповідей на його численні скарги. Заявник також подавав інші скарги.

Європейський суд визнав наявність порушення ст. 2 Конвенції у її процесуальному аспекті у зв'язку з недотриманням державою обов'язку провести ефективне розслідування смерті брата заявника, оскільки:

- період від моменту повідомлення заявника про зникнення його брата до порушення кримінальної справи був занадто тривалим;
- після порушення кримінальної справи за фактом вбивства не було здійснено спланованого розслідування;
- у слідства не було жодних версій щодо підозрюваних, окрім тих, на які вказував сам заявник, проте і на їхню підтримку не було зібрано достатньо доказів.

Європейський суд звернув особливу увагу на те, що безпосередньо державні органи, зокрема Генеральна прокуратура Україна, визнала неефективність проведеного розслідування справи.

Розглянувши справу, Європейський суд одноголосно:

1. *«Оголошує* скаргу заявника за статтею 2 Конвенції в її процесуальному аспекті прийнятною, а решту скарг у заяві – непринятною.
2. *Постановляє*, що було порушення статті 2 Конвенції в її процесуальному аспекті.

3. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців від дня, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має виплатити заявникові наступні суми, конвертовані у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

- (i) 12 000 (дванадцять тисяч) євро відшкодування моральної шкоди разом з будь-якими податками, які можуть нараховуватись;
- (ii) 500 (п'ятсот) євро компенсації судових витрат разом з будь-якими податками, які можуть нараховуватись;

(b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до остаточного розрахунку на ці суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції».